

74

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

DINU MOROIANU

POLUL INTANGIBIL

★

EDITATĂ DE REVISTA
ȘTIINȚĂ și TEHNICĂ

DINU MOROIANU

POLUL INTANGIBIL

★

Colecția „Povestiri științifico-fantastice"
74

LUCRARI CARE VOR APAREA IN FASCICOLELE VIITOARE:

Nr. 75—77 — „Polul intangibil" de Dinu Moroianu

Nr. 78 — „Femeia de la *Steaua de Mare*" de Ovidiu Riureanu

Dragi cititori,

Numeroşi corespondenţi ne informează că în localităţile lor nu vin regulat fascicolele colecţiei. Tirajul acesteia fiind constant, explicaţia trebuie căutată în inegala ei difuzare în ţară. Singura modalitate eficace ca să remediaţi această defecţiune este să vă abonaţi la colecţia noastră.

În felul acesta, nu numai că vă veţi asigura primirea regulată a broşurilor şi veţi înlătura descompletarea lor, dar ne veţi ajuta şi pe noi, dîndu-ne posibilitatea să constatăm mai exact interesul pe care-l trezeşte colecţia în rîndurile voastre pe regiuni, raioane şi localităţi.

Tineri şi tinere,

Scrieţi-ne impresiile voastre despre lucrările care apar în colecţie! Sînteţi mulţumiţi de încercarea noastră de a vă da povestiri cu o tematică tot mai variată? Ce lucrări v-au plăcut mai mult în ultimele luni?

Dacă sînteţi mulţumiţi de colecţia noastră, răspîndiţi-o printre prietenii, colegii şi tovarăşii voştri de muncă!

Coperta-desen: ION DRUGA

POLUL INTANGIBIL[1]

CAPITOLUL I

Unde un meteorolog reuşeşte să strice bucuriile familiale ale unui telereporter

— Ia te uită, pentru ce prostii mă ţin ăştia aici! îşi consultă telereporterul Andrei Bujor ceasornicul montat pe verighetă.

Dar ceasul se oprise. Deşi mic cît un bob de linte, deoarece funcţiona pe baza curenţilor biologici din corpul omenesc, el nu trebuia „acordat"[2] decît o dată pe an: la 16 noiembrie, ziua cînd il primise în dar din partea soţiei, cu ocazia împlinirii a zece ani de căsnicie.

E drept însă că „anul" se împlinise de... zece minute, adică la orele 10.30, exact în clipa cînd urma să se întilnească cu Isabela, la Cluj, în faţa statuii lui Matei Corvin.

Nu mai putea prinde un alt avion-rachetă decît peste o oră.

— Cu siguranţă că Isabela, plictisită de veşnicele mele „întîrzieri" o s-o şteargă la Timişoara, unde are tot timpul să repete în baletul „Copelia", şi se va întoarce la prînz ca să-mi servească o budincă de orez cu dulceaţă de vişine promisă de mult... Dar ce papară o să mănînc o dată cu budinca, oftă Andrei resemnat.

Andrei era telereporter al regiunii Cluj, însă centrala celor şase posturi de radioteleviziune din ţară se afla la Bucureşti, şi de aceea mai la fiecare două-trei zile se ivea nevoia ca el să vină în capitală.

— Cred că chestiunea prezintă mult interes. Veţi avea un frumos succes!

Andrei privi inciudat la bărbatul care ţinea nişte foi în mînă. I-l prezentase şeful teleredacţiei adineauri; era un... meteorolog... Nici numele nu i-l reţinuse bine; parcă Vîlsan zicea că se numeşte.

Tocmai se pregătea să iasă din birou, cînd îl chemase şeful. De atunci s-a scurs o jumătate de oră şi... meteorologul nu mai tăcea. Inşira mereu minime şi maxime de presiune, cicloni şi anticicloni, izoterme şi izobare, prognoze şi grade Celsius şi Fahrenheit,

---

1 Actualmente e în proiect ecranizarea scenariului făcut după acest roman.

2 Mai exact, el trebuie „încărcat" cu potenţialul catalizator care amplifică slabii „curenţi vitali" din ţesuturile corpului uman (N.A.).

pe care le extrăgea din foile volante scoase una cîte una din buzunarul hainei, încît credeai că e un scamator care face cine știe ce numere de prestidigitație, pronunțînd un hocus-pocus sacramental și ininteligibil.

În sfîrșit, profitînd de o aproape imperceptibilă pauză, șeful teleredacției îl întrerupse:

— Dacă am înțeles bine, e vorba de un val de frig ce coboară de la Polul Sud către regiunile învecinate.

— Exact! aprobă meteorologul.

Și tocmai voia să-și reia argumentarea cînd Andrei, ca s-o prevină, speriat de debitul vocal al interlocutorului, o luă înainte:

— Ei bine, spuse el vizibil ironic, ce mare lucru un val de frig, fie el și de la Polul Sud?

Meteorologul rămase înmărmurit:

— Ce mare lucru... un val de frig... de la Polul Sud? repetă el dezorientat. Dar asta este... În sfîrșit... De fapt, desigur, pentru cine nu cunoaște legile meteorologiei... n-are de unde să știe... Vă amintesc că în vreme ce la noi începe iarna, acum, la Polul Sud, începe vara...

— Ei și? dădu Andrei din umeri. Asta nu-i o veste senzațională! persiflă el mai departe. De milioane sau de miliarde de ani, în vreme ce în emisfera boreală e iarnă, în cea australă e vară.

— Perfect! nu se dădu bătut meteorologul. Dar niciodată în timpul verii n-a fost la Polul Sud mai frig decît iarna. Priviți aceste buletine, și iar începu să tragă foile volante pe rînd din buzunar, astea-s cifre înregistrate, controlate, totalizate...

Stațiunea meteorologică de pe arhipelagul Shetland anunță un frig de —50°. Stațiunea din Punta Arenas (America de Sud) înregistrează —30°, aici, unde niciodată frigul nu depășește —7 sau —8°, iar media anuală e între +2 și +8°. Stațiunile din Noua Zeelandă și din Australia sînt alarmate și cer cultivatorilor de cocotieri să ia măsuri deoarece valul de frig s-ar putea abate și pe la ei.

Andrei simți plăcere să indirjească puțin pe acest nepoftit care-l făcuse să piardă întîlnirea cu Isabela. Avusese de gînd să se ducă la un polycromoreliefofotograf[1] ca să imortalizeze într-un cub de cuarț nu mai mare de un lat de palmă imaginea familiei lor. Or de mîine, începînd interminabilele ploi de toamnă... polycromoreliefofotografia nu mai era posibilă multe săptămîni. Isabela va fi supărată foc. Și pe drept cuvînt. Și toate astea din cauza acestui palavragiu, care îl bate la cap cu valul de frig de la celălalt capăt al lumii.

— Am cercetat memoriile vestiților exploratori ai Polului Sud — Scott, Bellinghausen, Amundsen, Byrd și alții —, dar nici unul nu pomenește de un astfel de ger în acest anotimp! continuă meteorologul neobosit.

— Ei și? îl provocă Andrei, conștient. N-o fi fost ger în anul cînd au fost ei acolo, dar s-o fi abătut în anii următori.

Știa prea bine că va dezlănțui un nou torent de grade Celsius,

---

[1] Polycromoreliefofotografia reda în culori și în mărime naturală, din orice parte ai privi-o, imaginea înregistrată. Era ultimul cuvînt al tehnicii optice, însă putea fi executată numai în zile cu soare natural puternic (N.A.).

de izobare și izoterme, dar era decis să se răzbune intr-un fel pe individul acesta, care-i zădărnicise o bucurie familială.

— M-am gindit și la acest argument! Ați auzit de faimoasa flotilă de baleniere „Slava", care pleacă in fiecare an din U.R.S.S. la Polul Sud, la vinătoare de balene? Ei bine, in jurnalele ei de bord nu s-au inregistrat niciodată la latitudinile respective temperaturile scăzute de acum.

Andrei dădu din umeri. Dar meteorologul nu se mulțumi cu atit. El ținea ca interlocutorul său să fie invins cu desăvirșire. In acest scop mai viri o dată mîna in buzunar și scoase o cărticică pe care o răsfoi și citi:

„La Polul Sud, deși iernile și verile sint excesiv de reci, deși 320 de zile pe an urlă furtuni și viscole peste intinderile nesfirșite de gheață, s-a stabilit cu destulă precizie direcția curenților atmosferici, iar linia de izoterme este cea reprezentată in harta alăturată. Pentru lunile de iarnă, media este de —36,5°, iar pentru cele de vară media este de —5,7°".

Apoi inchise cartea cu un aer triumfător și adăugă:

— Textul este din memoriile expediției australiene, care din 1955 și pină în 1959 a cercetat Podul Sud magnetic. Dacă nici aceste mărturii ale unor specialiști care au lucrat cu aparatură relativ modernă nu sint suficiente, atunci...

— Cred că ai dreptate, interveni împăciuitor teleredactorul-șef. Dar ce reportaj senzațional ar putea face clujanul nostru intr-o imprejurare ca asta? Vezi, o inundație, un cutremur, o erupție vulcanică... astea, da, sint subiecte de televizat... Spectacolul grandios al naturii dezlănțuite impresionează și pe cel mai indiferent om. Dar un vai de frig! Ce ar fi aci grandios?... Mă inţelegi, nu, ce vreau să spun?

— Vă inșelați! Nu vă supărați că vă contrazic, dar n-aveți dreptate! Valul de frig ce cuprinde vecinătatea Polului Sud e unul dintre cele mai spectaculoase obiective de televizat...

— Hm! zimbi șeful, dacă ar apărea aurore boreale, urși albi, foce și pinguini in obiectiv, ar fi amuzant desigur!

— Aurore „boreale" in emisfera australă, observă meteorologul apăsind pe cuvinte, și o sclipire ironică ii săgetă privirea, sinteți cam pretențioși! Cit despre foce și pinguini, ei bine, veți avea zeci de prilejuri să le televizați. Imaginați-vă și dv., din cauza gerului excesiv, sute de turme de foce și lei de mare au migrat spre nord. Pe plajele inguste și sfirtecate ale insulei Georgia, unde și așa focele și leii de mare se inghesuiau trup lingă trup ca să se prăjească la soare, azi e un strat de gheață gros de 7 metri, cum spune buletinul. Animalele fug spre Țara de Foc, unde dau peste aceleași geruri. Ele caută țărmuri nisipoase și nu le găsesc, aleargă grăbite de-a lungul coastelor Americii de Sud și in clipa de față puteți inregistra una dintre cele mai ciudate priveliști: foci pe celebra plajă Rio del Mar din Buenos Aires.

Pe fondul vilelor luxoase, sub uriașe umbrele multicolore, in umbra cabinelor de lux, sub șezlongurile comode și la adăpostul digului betonat, leii de mare scurmă cu colții lor fioroși nisipul auriu și rag inspăimintător cind trece vreun automobil prin apropiere.

Șeful teleredacției deveni atent. Andrei il cunoștea după felul cum bătea cu degetele in birou.

Meteorologul scoase dintr-un buzunar o tăietură de ziar, o ne-

tezi triumfător şi incepu să citească traducind din englezeşte: „Melbourne — Australia. Pinguinii cu moţ, care nu mai găsesc de mincare in Antarctica şi au nevoie de oarecare căldură pentru clocit, au invadat Noua Zeelandă...".

Şi lui Andrei i se deşteptase interesul, dar nici in ruptul capului n-ar fi vrut să se trădeze.

Meteorologul impături tăietura de ziar şi o viri inapoi in buzunar.

Andrei trebui să recunoască cel puţin talentul de traducător al meteorologului şi era tocmai dispus să-i facă un compliment pe această temă, cind şeful teleredacţiei interveni:

— Toate bune, dar de unde ştii dumneata că valul de frig nu se va retrage pină ajunge un telereporter la faţa locului?

Meteorologul avu un zimbet jalnic.

— N-aş fi meteorolog, iar meteorologia n-ar fi o ştiinţă... Am intrat in legătură cu toate staţiunile meteorologice din regiunea antarctică. Am calculat că valul de frig inaintează cu 10 km in 24 de ore şi nu dă nici un semn de retragere.

După mine e cel mai ciudat, cel mai nefiresc şi mai extraordinar fenomen posibil. El răstoarnă toate legile stabilite pină acum in ştiinţa meteorologică. Sensul unui astfel de val de frig e de la un centru de maximă spre un centru de minimă presiune. El ia forma unui torent de aer rece care are o lăţime de citeva sute de kilometri şi urcă de la pol către ecuator, fără să atingă decit rare ori tropicele şi atunci mult atenuat şi numai in emisfera boreală. E ca o limbă de frig care apare de o parte sau de alta a Polului *şi care se poate la rîndul ei desface in fişii mai mici.* De data asta insă — şi asta este ciudăţenia inexplicabilă — nu mai e vorba de o limbă de frig, ci de o căciulă — ca să zic aşa. Căci acum vecinătăţile Polului sint concentric şi simultan acoperite (pe toate meridianele şi la aceeaşi paralelă) de valul de frig. Frigul acesta nu e rezultatul unui torent de aer rece ce curge spre ecuator, ci al unei revărsări concomitente, in toate direcţiile, al unor valuri concentrice de frig. E ca şi cum cineva ar fi aruncat o piatră imensă la Polul Sud şi astfel ar fi dislocat unde de aer rece care se deplasează spre ecuator.

Vă mărturisesc că nici eu nu intrezăresc incă vreo explicaţie ştiinţifică a acestui fenomen.

M-am gindit că posturile romîne de televiziune ar marca un succes in concertul televizor mondial dacă ar transmite imaginile senzaţionale ale inaintării acestui val de frig, care ar putea lua turnura unui... cataclism. Nu exagerez, nu zimbiţi. In orice caz cred că v-am convins că spectacolul valului de frig este telegenic — cum spuneaţi dv. — chiar dacă nu este incă un... cataclism, conchise el aşezindu-se pe scaun.

Şeful teleredacţiei şi telereporterul Andrei schimbară priviri semnificative.

— Ne-ai convins, ii strinseră ei mina. Şi-ţi mulţumim!

— Va fi un succes! işi frecă meteorologul mulţumit miinile. Un succes al televiziunii romîne!

Abia cind ieşi din biroul şefului, Andrei işi aduse aminte de obligaţiile sale familiale, de care uitase pină in acel moment, atras de momeala perspectivelor minunate de reportaj zugrăvite de meteorolog.

Un moment fu gata să redeschidă uşa şi să ceară şefului să trimită un alt telereporter in Antarctica. Dar se răzgindi repede. Ar fi fost caraghios. Subiectul era „tare".

Ceva insă il făcea să nu plece la drum cu bucuria cu care pleca îndeobşte in asemenea împrejurări.

Reintră in biroul său şi începu să scrie o scrisoare:

„Dragă Isabela,

Iartă-mă de neprezentarea la intilnire. Imi pare rău şi de Costăchel, şi de Cristina, cărora le-am promis polycromoreliefofotografia in grup, cu ocazia celor unsprezece ani de căsnicie.

Spune-le că tăticul işi va ţine cuvintul, dar cu o oarecare intirziere.

Plec in Antarctica. Am un subiect «gras». N-o să stau decit două-trei zile. Azi e marţi. Cel mai tirziu simbătă la orele 10,30 sosesc la Cluj. Poţi să mă aştepţi cu copiii tot in faţa statuii lui Matei Corvin. Dacă nu plouă şi e soare, vom merge la fotograf.

Ii promit Cristinei un pinguin cu moţ, viu, interesant şi prietenos pe care o să i-l aduc de la Polul Sud. Lui Costăchel ce să-i aduc? Un pescăruş sau o focă poate. Iar ţie? Ţie, draga mea, iţi voi culege din insulele Falkland un buchet de flori care seamănă cu floarea de colţ din Bucegii noştri.

Te sărut,
Andrei"

CAPITOLUL II

Unde facem cunoştinţă cu noi personaje interesante şi originale

Pe marele aeroport Băneasa era zarvă mare. Intr-un avion-rachetă erau incărcate cuşti cu animale sălbatice. Nu erau lei şi tigri, însă printre numeroasele animale, ca vulpi, rişi, veveriţe şi căprioare, se zărea şi o cuşcă cu un urs siberian de toată frumuseţea, care cînd incepea să mormăie zbirlea creasta piţigoilor, ciocănitoarelor, bufniţelor, cucuvelelor şi a altor păsări captive.

Avionul-rachetă tip „Meteor" era ultimul produs al fabricilor de avorachete. El asigura legătura Europei cu America de Sud, acoperind distanţa de 5.000 km in 3 ore, 12 minute şi 15 secunde, fie zi, fie noapte, indiferent de anotimp. Din oră in oră pleca cite un „Meteor" din Europa spre America şi invers.

Avoracheta avea o capacitate de 1.000 de tone, şi, in afară de pasageri, greul încărcăturii il constituiau mărfurile de toate felurile, in special alimente uşor alterabile ce se transportau de pe un continent pe altul; laptele muls in aceeaşi dimineaţă şi carnea de vită sacrificată in aceeaşi zi din pampasurile Argentinei se vindeau in toate măcelăriile din Paris, in vreme ce stridiile şi homarii din Normandia şi Bretania, fazanii din Rominia şi icrele de Manciuria făceau deliciul locuitorilor din Rio de Janeiro şi America Centrală.

La fiecare trei minute, un avion-rachetă işi lua zborul sau ateriza pe pista aeroportului. Oameni din toate continentele şi mărfuri din cele mai variate se descărcau din pintecele enormilor „Meteori".

Totuşi un asemenea sortiment de animale nu era un spectacol banal nici pentru marele aeroport intercontinental Băneasa.

Andrei privi cu interes îmbarcarea cuştilor într-un uriaş „Meteor". Interesul său spori cînd află că aeronava pe care se îmbarcau animalele este avoracheta cu care urma să plece şi el peste 30 de minute.

●

Se apropie de cuşti şi, mai mult din instinct reportericesc, duse la ochi fototelevizorul, pregătindu-se să ia cîteva imagini pentru a le transmite redacţiei, cînd un om încotoşmănit într-o şubă de vînător siberian îl strigă :

— Alo ! Nu-i permis televizorul, vă rog !

— Îmi daţi voie, sînt telereporterul Andrei Bujor. Aş vrea să...

— Încîntat de cunoştinţă, tinere, veni spre el necunoscutul întinzîndu-i mîna, dar nu permit televizarea animalelor.

— Sînteţi directorul circului ? îl întrebă Andrei cu un aer nevinovat.

— Hm ! Nu prea... Adică, da ! Bine zici ! se înroşi omul şi se prezentă : profesor Saratoga din Buenos Aires.

Cînd îşi scoase cuşma, i se văzu părul : alb, nins, dar abundent.

— Voi face reclamă circului dv. televizînd animalele ! stărui Andrei.

— Circul meu n-are nevoie de reclamă ! se încăpăţînă profesorul deschizîndu-şi şuba la gît. Animalele îmi aparţin şi nu dau voie să le televizezi, înţelegi ?

Glasul său era ferm, şi Andrei cedă deoarece nu avea nici un rost să se isce vreun conflict care să-i întîrzie din drum.

Peste cîteva minute, în sala de aşteptare îşi făcu o idee despre profesorul acesta şi despre animalele sale trăgînd cu urechea la discuţiile din jur.

Află astfel că profesorul vine de la Moscova. La Moscova aterizase tot aşa cu un avion-rachetă plecat din Vladivostok şi invadase de asemenea aerodromul cu cuştile menajeriei sale. Erau animale prinse de el în taigă. Era un vînător original, bătrînelul : nu împuşca animale, le prindea vii, iar dintre ele îşi reţinea numai exemplarele cele mai frumoase.

Un pasager care venise împreună cu el de la Vladivostok povestea în gura mare că, după părerea sa, profesorul e un director de circ puţin capabil, deoarece cea mai mare parte din animalele pe care le cară tocmai de la capătul pămîntului nu se pot dresa.

— Dracu a mai văzut piţigoi sau cocoş de munte, ciocănitoare sau bufniţă dresată ? Cine îşi închipuie că o să scoată dintr-un gulo-gulo un biciclist sau dintr-o zibelină, un echilibrist pe sîrmă se înşală ! Doar din urs sau veveriţă de mai poţi face ceva. Dar ăştia dau numere de circ arhicunoscute... Geaba îi mai chinuieşte în cuştile astea. Eu am văzut în peninsula Kamciatka un japonez cum dresa pureci ; îi aduna în cerc, îi încolona, îi răspîndea în trăgători... mă rog, îi muştruluia la comandă. Iar la urmă îi băga într-o eprubetă şi-i ţinea în buzunarul hainei. Am mai văzut un chinez care reuşise să facă ceva cu găinile, cele mai proaste dintre păsări ; acestea rîcîiau pămîntul cu ghearele şi dezgropau astfel ouă ascunse fără ştirea lor, iar un cocoş cotcodăcea în minutul şi secunda cerută ca un ceasornic deşteptător... Ah, a fost ceva grozav cînd dresorul „învîrtind" coada cocoşului de trei ori a spus rîzînd :

— E ora 8 şi 30 minute. Exact peste 12 minute şi 30 de secunde să ne dai de ştire !

A urcat cocoşul în pom şi a pus un ceasornic cu nisip să se scurgă. Apoi a început o altă dresură cu nişte porumbei care cîntau la un plan în miniatură lovind cu ciocul în clape. Am ascultat astfel cîteva acorduri la... patrusprezece ciocuri de porumbel. Cînd s-au scurs cele 12 minute şi 30 de secunde, cocoşul a cîntat: „cucuriguuu !..."

— Atenţiune! Atenţiune! Urcaţi în avorachetă! Mai sînt zece minute pînă la decolare! anunţă crainicul.

Prietenos, pasagerul din Vladivostok îl luă pe telereporter de braţ, pornind spre avion:

— Şi dacă ai şti cum i-a dresat! Simplu ca bună ziua. Însă a avut o răbdare îngerească, desigur, dacă există aşa ceva! adăugă el rîzind sănătos şi exuberant. Pe mine m-a pasionat întotdeauna dresura.

— Nu cumva sînteţi dresor? îl întrebă Andrei.

— Nu, din păcate, nu! Sînt cultivatorul de lăcuste Igor Savclov, inginer zootehnician din Extremul Nord, de la Verhoiansk.

— De la polul frigului? glumi Andrei în timp ce intrară în „Meteor".

— De acolo! răspunse celălalt, în timp ce păşiră într-un ascensor ce-l urcă în salonul pasagerilor.

— Cultivator de...? întrebă telereporterul.

— ...de lăcuste! îi reaminti Igor.

— Bine, dar lăcustele astea... nu distrug cerealele?

— Ba da! deschise inginerul larg uşa ascensorului îmbiindu-l pe telereporter să iasă.

— Atunci, cum... N-aveţi cine să mănince cerealele acolo în Extremul Nord şi puneţi lăcustele s-o facă?

Igor se porni pe rîs, şi cînd intrară în salonul pasagerilor toţi cei prezenţi întoarseră, din această cauză, privirile spre ei.

— S-a dus vremea cînd lăcustele mîncau cereale. Acum cerealele le mănîncă pe lăcuste, iar noi mîncăm cerealele... Aşa-i ciclul! dădu el din umeri şi rîse iar cu poftă. Avem în Siberia... prima crescătorie experimentală de lăcuste din lume. Cultivăm o specie de lăcuste aparte: lăcusta de zăpadă. Ea creşte în tundră, pe întinderi nesfîrşite de mii şi mii de kilometri pătraţi. Printr-o serie de selecţii artificiale şi prin adaptarea ei la anumite condiţii de viaţă, noi am reuşit să creăm o specie nouă de lăcuste care trăiesc pe zăpadă. Da, da. Creşte şi se hrăneşte cu foarte puţini licheni. Cum la noi numai de zăpadă nu ne putem plînge, vă închipuiţi că lăcustele cresc admirabil. Acum doi ani, de pildă, am avut o producţie de 10.000 vagoane de lăcuste. Această enormă masă de lăcuste e prelucrată în cuptoare speciale, unde, amestecată cu apă de mare, iarbă de mare, scoici şi nisip, devine un îngrăşămînt minunat al ogoarelor de cereale.

La vreun sfert de oră după decolare, profesorul Saratoga plecă din salonul pasagerilor.

— Se duce să vadă ce-i fac animalele, chicoti cultivatorul din Verhoiansk. Aşa o ţine într-una de la Novosibirsk.

— Şi zi aşa, putem înregistra o nouă meserie: lăcusto-cultivatorul. Păcat că nu ştiam asta mai demult, că tare m-aş fi repezit pînă la dumneata să fac un reportaj la faţa locului, mărturisi Andrei.

— Într-adevăr e spectaculos să vezi cum mînăm din urmă

această... turmă uriaşă de insecte pe întinderile pustii ale tundrei. Le atragem în cuptoarele de prelucrare cu ajutorul unor uriaşi generatori de ultrasunete. Vino odată la noi să-ţi arătăm lăcustele noastre! încheie siberianul.

— Neapărat! Poate chiar săptămîna viitoare, îi promise Andrei oferindu-i o pastilă „Reconfort", care înghiţită producea omului o senzaţie plăcută ca după o baie şi un masaj bun.

Apoi porni şi el spre uşa salonului:

— Mă duc să mă distrez pe socoteala profesorului! spuse Andrei cu gîndul să mai vadă o dată animalele.

Profesorul era într-adevăr în magazie. Aranja cuştile căzute şi bombănea ori de cîte ori găsea ceva în neregulă. O cuşculiţă cu o ciocănitoare neagră se spărsese.

— Pas de-o prinde acum! privea profesorul înciudat la micuţa pasăre ce se agăţase de un nit şi în chip reflex începuse să ciocănească cu ciocul tăblia de duraluminiu a încăperii.

Dar tot atunci un grup de şoareci de pădure porniră să alerge chiţcăind printre cuştile vulpilor, care înnebunite se zbăteau, întinzînd ghearele şi mîriind să-i prindă.

— Să vă ajut, profesore! se oferi Andrei.

Saratoga îl măsură întîi sever din cap pînă în picioare, apoi îi spuse îmblînzit:

— Eşti mai tînăr, iată o plasă, urcă-te pe cuşca de colo şi caută să arunci plasa peste ciocănitoare!

— Dar şoarecii?

— Am o cursă specială.

Telereporterul îndeplini rugămintea profesorului, şi peste puţin acesta ţinea mulţumit ciocănitoarea în palmă.

— Interesantă colecţie de vietăţi! privi Andrei în jur.

Într-adevăr, era acolo o adevărată arcă a lui Noe, de la elan şi mosc pînă la viperă şi şopîrlă, de la bufniţă şi cocoş de munte pînă la raţe şi gîşte sălbatice, de la broscoi pînă la piţigoi.

— Am stat cîteva luni în taiga spre a le prinde, veni profesorul mai aproape de Andrei. Am aici cei mai caracteristici reprezentanţi ai faunei siberiene.

Era un om interesant, profesorul: potrivit de statură, cu faţa de culoare brună, contrastînd violent cu părul ca de omăt, probabil încă de timpuriu încărunţit. Părea că în permanenţă îl preocupă cîte o problemă. Aceasta nu-i dădea totuşi aerul specific savanţilor distraţi şi uituci ce-şi caută ochelarii şi nu-şi dau seama că-i au pe vîrful nasului; dimpotrivă se arăta interesat de toate din jur şi avea un spirit de observaţie deosebit de dezvoltat.

— O să reuşiţi să dresaţi pentru circ animalele astea? făcu Andrei cu mîna roată către cuştile din jur.

— Nici nu urmăresc acest lucru! dădu profesorul din umeri.

— Ah, le-aţi luat numai pentru menajeria circului...

— Da, pentru... menajerie! clătină profesorul din cap aprobativ, dar oarecum şovăielnic.

Apoi, însufleţit:

— Am de gînd, tinere, să fac cea mai mare menajerie din lume!

— Mai mare decît cea din Hamburg?

— Aceea va fi un fleac! Eu voi depăşi cu mult cadrul menajeriilor actuale cu cei cîţiva kilometri pătraţi amenajaţi artificial,

în care bietele animale se chinuiesc și lîncezesc captive! Eu voi pune la dispoziția acestor animale mii, sute de mii de kilometri pătrați, eu voi face ca...

Dar profesorul se opri brusc. Urmă o pauză oarecum penibilă. Andrei avu impresia că Saratoga se ferește să destăinuiască planurile sale unui... telereporter prea guraliv.

— Nu vă temeți, profesore, acum nu vă vorbesc ca telereporter, acum sînt un simplu pasager pe bordul „Meteorului" și, ca să ne mai treacă timpul, m-am gîndit că...

— Bucuros îți stau la dispoziție cu orice vrei dacă-i vorba să ne mai ținem de urît unul altuia. Uite aici! îl trase Saratoga într-un colț în fața unei cuști. Această căprioară cu picioarele din spate mai înalte decît cele din față e renumitul mosc siberian. *Sub burtă are o umflătură cu un lichid din care se face faimosul* parfum de mosc.

Îți place veverița zburătoare, Pteromyx volans, de colo? Cînd întinde aripile — o membrană între picioarele posterioare și cele anterioare — zboară planînd printre copaci!

Se apropiară de o colivie unde o veveriță ținea un con de brad între mînuțele ei mici și, desfăcînd solzii, spărgea semințele tari între dinți, înghițindu-le cu poftă.

— Cred că zibelina, sau samurul, cum i se mai spune, din cușca cea joasă, ți-e cunoscută. Era pe cale de dispariție pe la mijlocul secolului trecut din cauză că a fost necruțător vînată pentru *blana ei scumpă. Dar, grație măsurilor luate,* a *repopulat* pădurile.

Un muget le acoperi vorbele.

— Alces-alces, se întoarse profesorul zîmbind spre cușca unde un elan splendid își freca coarnele de tavanul prea scund. Abia am găsit un exemplar în stare de sălbăticie după ce am cutreierat 3.000 km de taigă. Elanii au ajuns ca și renii: animale de povară. Și cînd te gîndești că abia acum o jumătate de secol a început în Siberia domesticirea lor!

— Îmi permiți să te întreb un lucru, profesore: mai ai în Argentina și alte animale sau acesta e începutul colecției?

— Acesta-i al cincilea transport. De fiecare dată am ales tot ce era mai specific în fauna cîte unul continent. Dar de ce mă întrebi? deveni profesorul iar bănuitor. Ziceai că nu vrei să fii, aici, telereporter...

— Întrebam numai așa, din curiozitate. Ar fi interesant un asortiment complet de faună terestră...

— Hm!... se lăsă profesorul furat. Asta-i o idee năstrușnică. Cel mult la un muzeu ai putea vedea așa ceva, fiindcă acolo animalele... nu cer de mîncare! rise el subțire. Cine ar putea aduce hrană atît de variată încît să sature sute de mii de animale? Fiindcă pe pămînt, în diferite medii, cresc sute de mii, poate chiar milioane de specii. Numai coleopterele, sau gîndacii, numără peste 250.000 de specii. Fluturii, sau lepidopterele, numai cca. 120.000 de specii. Chiar la un muzeu bine asortat sînt necesare multe săli cu vitrine pentru a expune o colecție de fluturi cît de cît asortată. Azi e mai avantajos să se deplaseze omul la fața locului și să *studieze fauna decît s-o colecționeze în grădinile zoologice la el* acasă, cum se făcea în secolul trecut.

— Atunci de ce o colecționezi? Și încă vie?

Profesorul îl măsură din nou pe Andrei din creștet pînă în tălpi. Întrebarea îl surprinse. E drept că era poate prea indiscretă, dar era îndreptățită.

— Iar ai devenit reporter! zise aruncînd o nucă de cedru unei veverițe albastre. În cazul acesta prefer să rămîn singur.

Telereporterul, nedumerit încă de motivul pentru care profesorul se enervase, se grăbi totuși să-l liniștească.

— Iartă-mă, profesore. Nu mi-am închipuit că... În sfîrșit. Să trecem la altceva. Ce-o să faci cu animalele dumitale tropicale pentru că asupra Americii de Sud s-a abătut un val de frig?

Profesorul păru dintr-o dată captivat de știre.

— Da? De cînd? De unde știi? E sigur? Spune-mi ce-ai auzit?

Andrei îl puse în curent pe Saratoga cu ceea ce știa de la meteorologul Vilsan.

Profesorul îl ascultă cu un deosebit interes. În loc să-l îngrijoreze, știrea părea că-l amuză. Își trecu de cîteva ori degetele răschirate prin părul alb și la urmă spuse pe un ton care i se păru lui Andrei ciudat de vesel:

— Gerul ăsta o să dea de petrecanie multora!

CAPITOLUL III

În care constatăm cît de sentimental poate fi un meteorolog

— Am mai primit vreo știre, mamă? întrebă nerăbdător din prag Ion Vilsan de cum deschise ușa.

— Nu, băiatule, răspunse bătrînica simpatică purtînd pe umeri, după moda veche, un șal de lînă cu franjuri.

Fiul își sărută mama, care-i venea în întîmpinare sprijinindu-se într-un baston, și se duse de-a dreptul la telefonul-televizor spre a controla dacă pe banda de magnetofon nu se imprimase cumva în lipsa lui convorbirea așteptată.

— Masa e gata și ciorba se răcește! îl chemă maică-sa privindu-l pe sub ochelari cu aerul acela grijuliu, comun tuturor mamelor, oricît de mari le-ar fi copiii.

— Alo! Vă rog dați-mi legătura cu Buenos Aires! ceru Vilsan la telefon desfăcîndu-și cravata și descheindu-și gulerul ca să se simtă mai comod în fotoliul unde se așezase.

Apoi ca pentru sine:

— S-a întîmplat iar, probabil, ceva, mormăi el.

— Ai spus ceva, Ionică? întrebă maică-sa din camera alăturată, unde umbla cu niște vase.

Și, văzînd că nu primește nici un răspuns:

— După ce că ai întîrziat de la masă, tot ți-ai mai găsit de treabă? Iaca, asta nu-mi place, să știi...

Între timp, în telefonul-televizor răsună tonul „nu-i nimeni acasă" (un acord armonios de harfă).

Vilsan oftă cu obidă. Apoi trase un sertar și scoase o fotografie pe care o privi lung, răsucind-o pe toate fețele. Deși foto-

grafia nu înfățișa decît un grup de schiori veseli, el o privea stăruitor, în timp ce gîndurile sale alergau departe...

*

* *

...Unul dintre schiori este chiar el; luînd de mînă o fată, amîndoi se desprind din grup și pornesc vijelios la vale pe o pîrtie minunată, fugărindu-se și hîrjonindu-se în slalomuri superbe.

— Te-am prins Pepitta!

Brațele sale vînjoase cuprind nerăbdătoare trupul zvelt al fetei. Ea caută să scape, se mlădie ca trestia bătută de vînt, și pumnii ei micuți înfofoliți în mănuși pufoase bat neputincioși în pieptul larg, ușor bombat al tînărului. În cele din urmă, fata, istovită, își culcă obrazul încadrat de zulufii părului de abanos pe umărul bărbatului, apelînd resemnată la cumințenia învingătorului. Acesta, generos, se mulțumește cu un sărut furat fetei aflate la strîmtoare.

Apoi amîndoi se așază pe un dîmb și privesc obraz lîngă obraz la minunata priveliște din vale, unde cătunele elvețiene abia fumegă cu casele turtite sub povara omătului.

— Pepitta, tu știi că mai avem puțin și...

— ...căile noastre se vor despărți! clipi ea șiret și drăgălaș.

— Nu spune asta! E prea crud!

— Și totuși studiile noastre nu pot ține o veșnicie...

— Ce repede a trecut studenția noastră, Pepitta!

— Asta am și vrut, nu? Să ne terminăm studiile ca să ocupăm și noi o slujbă...

— Te faci că nu mă înțelegi, Pepitta!

— Ce vrei, Juan? îl privi ea șăgalnic. Vrei să mă iei cu tine în țara ta?

Tînărul amuți. Acum, cînd i se pusese exact întrebarea pe care o aștepta, nu mai știa cum să se descurce. Luă mîna fetei, o dezmănușă și o sărută:

— Ce-ar zice tatăl tău dacă ar auzi că un romîn te cere în căsătorie?

Ochii Pepittei străluciră mai viu, apoi se întunecară. Cîteva clipe numai, căci își înfrînse repede această umbră din priviri.

— Deseară voi vorbi cu tata; mă va chema la telefon...

— Poate că găsești momentul potrivit să strecori și propunerea mea! o privi tînărul plin de speranțe. Spune-mi, Pepitta, indiferent de răspunsul tatălui tău... tu... ce crezi... tu..., șovăi el, tu... ții la mine?... Mă iubești...?

Pepitta sări în sus și azvîrli cu un bulgăr de zăpadă drept în moțul căciuliței din capul băiatului.

— Ai devenit melodramatic, Juan! Vino-ți în fire! Prinde-mă de poți!

Și țîșni la vale, fără să se mai uite înapoi, cu fața biciuită de vînt, dar luminată totuși de fericire...

*

* *

Vîlsan se înfundă mai bine în fotoliu, și fizionomia i se întristă brusc.

Amintirile ajungeau acum la singurul lor punct neplăcut. Întot-

deauna încerca să-l uite, dar el îi revenea în memorie cu tot mai sporită claritate.

Ce bine i s-a intipărit în minte figura mirată a portarului de la hotelul unde locuia Pepitta cînd, a doua zi, pe la ora prînzului, s-a dus să-l roage s-o cheme jos în hol, ca să-i spună două vorbe:

— Dar este plecată de azi dimineață, de la ora 4!

— Unde?

— Acasă, în Argentina, cu bagaje cu tot.

— Imposibil! Are de dat încă examene!

— Asta i-am spus și eu, dar signorina n-a vrut să m-asculte. Plîngea cu hohote și tot a plecat.

— Și n-a spus de ce?

— Domnișoarele astea au întotdeauna secrete mai mari decît un bărbat de stat! filozofă portarul. Parcă vrea vreuna să ți le destăinuie?

*
* *

Glasul mamei îl smulse pe Vilsan din lumea amintirilor:

— Dar bine, băiatule, nu ți-e foame? Ți-e rău, ce-i cu tine? se ivi bătrînica îngrijorată în prag.

Vilsan puse fotografia înapoi în birou.

Privirile sale trecură fugitiv peste scrisoarea primită cu cîteva zile înainte și care, de fapt, răscolise tot acest trecut. Dar n-o mai citi. O știa pe dinafară.

„Dragul meu Juan,

Iartă-mă pentru acest lung interval în care am întîrziat cu răspunsul promis în Elveția. Sînt foarte nenorocită [1] din cauza «valului de frig de la Polul Sud», care s-a declanșat de cîtăva vreme și pe care nimeni nu l-a luat încă în seamă așa cum trebuie. Dar de el depinde soarta mea și a ta și... bineînțeles răspunsul pe care ți-l datorez. Mîine seară te voi chema la telefonul-televizor.

La revedere, dragul meu Juan,
Pepitta
Buenos Aires, 11 noiembrie 1978"

*
* *

— Dacă tu crezi că-i frumos să mă faci să te aștept cu masa, atunci n-am ce zice...

— Vai, mamă, iartă-mă, se ridică Vilsan din fotoliu și o apucă de umeri pe bătrînică, n-am vrut să te fac să aștepți deloc, dar, vezi, azi am înregistrat pe de o parte un succes, iar pe de alta un insucces cită vreme nu primesc nici o veste de la Pepitta.

CAPITOLUL IV

De acum încolo începe marea aventură

La Paris, avoracheta „Meteor" a făcut doar o scurtă escală de 20 de minute. Numai atît cît să coboare un rînd de pasageri și să urce altul.

[1] Aici fizionomia lui Vilsan se întunecă iar (N.A.).

În timp ce noii veniți se instalau în salon, Igor Savciov îl atinse cu cotul pe Andrei Bujor și-i șopti:

— Ia te uită ce femeie frumoasă a „capturat" îmblînzitorul nostru de fiare sălbatice!

Andrei mută un pion de pe tabla de șah din față și aruncă în același timp și o privire fugară spre colțul unde se afla profesorul Saratoga. Dar rămase cu mîna în aer, într-atît fu de surprins: femeia era într-adevăr un tip desăvîrșit de spaniolă, iar chipul pasional în care vorbea cu profesorul — pe șoptite, dar plină de năduf, aruncînd din cînd în cînd priviri iscoditoare în jur — o făcea și mai interesantă.

— Se cam lasă rugat, bătrînelul! rîcană Igor.

— Cine știe ce-i cere...

În cele din urmă, tînăra păru că se resemnează.

Avoracheta decolă, și peste puțin timp, ca de obicei, Saratoga părăsi salonul.

— Profesorul a plecat iar ca să-și supravegheze animalele. Ia să încercăm să facem cunoștință cu frumoasa spaniolă! propuse inginerul bine dispus.

— Nu crezi că e... cam necavaleresc tocmai pentru că Saratoga nu-i de față?

— Așa pățesc toți bătrînii care își iau soții sau amante prea tinere...

— Bine, dar de unde știi că fata aceasta....

— Păi tocmai asta vreau să aflu: cine este!

— Atunci ia-i un interviu! glumi Andrei.

— Fă-o dumneata! propuse Igor foarte serios. Eu nu prea intervievez lăcustele mele. N-am obișnuința asta profesională... Dar pentru dumneata, ca reporter, care pătrunde oriunde și vorbește cu cine vrea despre orice, chestia asta e un fleac!...

— Totuși... aici nu-i la mijloc interesul profesional! protestă Andrei oarecum surprins de această pornire de... Don Juan, cam neașteptată pentru un cultivator de lăcuste din Extremul Nord.

Dar deodată amîndoi avură una dintre cele mai neașteptate și plăcute surprize: spaniola se ridică din fotoliu și — de necrezut — veni drept spre ei. Inginerul, care o observase primul, se și ridică în picioare, întîmpinînd-o cu un cuceritor surîs de satisfacție. Ea îi întinse mîna și se recomandă cu sinceră grațiozitate:

— Pepitta Saratoga!

Reporterului aproape că-i era ciudă de... norocul inginerului. Pe de altă parte începuse să-și facă rezerve asupra conduitei morale a fetei.

— *Mă iertați că vă deranjez,* *începu ea și trecu repede peste* protestele lor formale, dar am văzut în listele de pasageri că unul dintre dv. vine din Romînia...

— Dînsul vine, se grăbi Igor să-l desemneze pe Andrei. Dar luați loc, vă rog! o pofti el.

Spaniola își scutură cerceii mari din ureche:

— Nu vreau să mă vadă tata cu dv.!

Cei doi își schimbară priviri semnificative.

— Sîntem, totuși, persoane onorabile, frumoasă signorina, interveni inginerul, galant ca întotdeauna.

— Tocmai de aceea mă adresez dv.!

Andrei era din ce în ce mai surprins, ceea ce, de altfel, exprima clar și fizionomia sa.

— Dacă v-aș ruga să-mi faceți un serviciu, se adresă ea lui Bujor, începînd să arunce priviri furișe în toate părțile, mi l-ați face oare?

Inginerul interveni ca de obicei:

— Orice serviciu, oricînd; va fi încîntat să vă servească, doamnă!

Dar ea nici nu-l luă în seamă, ci se adresă mai departe tot telereporterului:

— Bănuiesc că în cîteva zile vă întoarceți la dv. în țară... Vreți să transmiteți cuiva ceva?

Andrei se înclină, mut.

— Nu-i vorba decît de o scrisoare pe care v-aș ruga s-o duceți la destinație unui prieten: meteorologul Ion Vîlsan.

— Cui? deschise Andrei, în sfîrșit, gura, crezînd că n-a înțeles bine.

— Ion Vîlsan, meteorolog din țara dv.

Telereporterul, uimit de coincidență, făcuse probabil o figură ciudată, încît Pepitta Saratoga fu și ea surprinsă la rîndu-i:

— Îl cunoașteți? îl întrebă ea.

— Ba bine că nu! făcu Bujor un gest cu mîna.

— Atunci, începu ea să cotrobăiască prin poșetă, vă rog să-i dați...

Dar deodată luă o gazetă de pe măsuță, întoarse celor doi spatele și porni agale de se reașeză în fotoliul ei, fără să le mai arunce măcar o privire; intrase profesorul Saratoga în salon.

— Ei, îți place figura ce ne-a făcut-o? îl necăji Andrei pe Igor.

Savciov își însoți oftatul cu o privire languroasă:

— Superbă femeie! Numai o meridională poate avea un astfel de temperament. Păcat că bătrînul acesta nesuferit ne-a stricat conversația. Ce bine o pornisem, domnule! regretă el.

— Fii atent c-o să pierzi partida. Regina ți-e în primejdie! îl preveni glumeț Andrei.

— Dă-o-ncolo de partidă! Partida de colo, aruncă el o căutătură peste umeri în direcția Pepittei, e mai interesantă.

Apoi uitîndu-se la ceas:

— Mai am doar patruzeci de minute. Cobor la Rio de Janeiro și n-am reușit să aflu nici măcar adresa acestei frumoase spaniole. Ascultă, amice, se apropie el trăgînd mai aproape fotoliul, nu vrei să încerci să-l îndepărtezi pe bătrîn de lîngă ea? Trebuie neapărat să-i vorbesc, să aflu unde se duce, unde locuiește, să-i scriu...

— Așa te înflăcărezi întotdeauna cînd dai de o femeie „bine"? îl ironiză Andrei.

— Aș fi în stare să otrăvesc vreo jigodie de veveriță de-a bătrînului numai să-l văd părăsind salonul.

Timpul trecu repede. În curînd, difuzorul anunță călătorii că cei care coboară la Rio de Janeiro trebuie să treacă în „Meteorul" pui[1].

---

[1] Acesta nu era decît un avion obișnuit, cu o capacitate redusă, ținut în pîntecele uriașei avorachete și lansat din fuzelajul „Meteorului" cînd avoracheta ajungea deasupra aeroportului. Astfel se economisea timpul cu escalele pe care în mod normal avoracheta ar fi trebuit să le facă pe parcurs (N.A.).

— Am o rugăminte pe care te rog să nu mi-o refuzi! stărul Igor pe lingă Andrei.

— Cu plăcere, numai să pot!

— Eh! Este un fleac: află şi comunică-mi la Rio de Janeiro adresa fetei! Îmi promiţi?

— Hm! Eu... În sfirşit... Crezi că mi-o va da?

— Nici vorbă! De altfel ea însăşi pîndeşte momentul să reia legătura cu dumneata spre a-ţi da scrisoarea. Adresa ei va fi menţionată probabil chiar pe verso-ul scrisorii, aşa că-ţi va fi uşor...

În acest moment. însă. Pepitta şi tatăl ei se ridicară din fotoliile lor şi porniră spre uşa care ducea la bar. Igor închise cu zgomot cutia de şah înciudat de ghinionul ce-l urmărea. Dar fata nu făcu nici trei paşi şi, deodată, parcă aducindu-şi aminte de ceva, reveni la fotoliu, luă ziarul de pe măsuţa ei şi, cu aerul cel mai firesc din lume, îl readuse punindu-l pe masa celor doi şi mulţumindu-le cu un surîs prietenos: pe gazetă, prinsă cu un ac de cap, o scrisoare.

Savciov era în culmea fericirii. Nici n-aşteptă bine să iasă spaniola pe uşă şi se şi repezi la plic. Dar dezamăgirea i se zugrăvi îndată pe chip: n-avea adresa expeditorului. zadarnic îl sucea şi-l răsucea pe toate părţile.

Andrei Bujor luă plicul şi-l vîri în buzunar:

— Sper că n-o să-mi ceri să-l desfac ca să-i citeşti conţinutul!

— Nu... asta nu! bombăni inginerul Igor.

— Un „îndrăgostit" e in stare de orice! persiflă Andrei.

Igor răspunse printr-o grimasă şi se uită iar la ceas:

— Ce ghinion pe capul meu! Peste cinci minute cobor. Îmi promiţi că-i afli adresa?

— În sfirşit... voi încerca...

Savciov îl luă de braţ şi amîndoi porniră spre ieşire.

— Nu aşa; să faci imposibilul!

Şi după cîteva clipe de ezitare:

— Să-ţi fac o destăinuire... Nu că mă laud, dar nu-mi pierd uşor capul după orice femeie... Să vii tocmai de la celălalt capăt al pămîntului şi să intîlneşti, mă înţelegi... Aş vrea măcar atît: s-o mai revăd! De n-aş fi avut treburi urgente, n-aş cobori acum... Numai dumneata mă poţi ajuta s-o mai intîlnesc o dată. Comunică-mi adresa ei! Da?

Inginerul vorbise convingător, din inimă. Se vedea că este emoţionat.

— Fie! acceptă Andrei in cele din urmă, văzîndu-l atît de afectat.

Bucuros, într-o ultimă şi supremă expansiune afectivă, Igor îl îmbrăţişă pe Andrei, mai-mai să-l şi sărute.

„Ce temperament emotiv in Extremul Nord la un cultivator de... lăcuste!" — gîndi Andrei dînd din umeri.

Reveni la locul său şi, răsfoind filele unui magazin ilustrat, îşi aminti zîmbind de Isabela şi de familia sa.

Profesorul şi fiica lui reveniră peste un timp in salon.

Andrei căută un prilej spre a face semn Pepittei că totul e în regulă, şi, intr-adevăr, cînd tatăl ei se duse spre a afla poziţia avorachetei pe ecranul din perete unde se proiectau permanent longitudinea şi latitudinea la care se găseau, fata se întoarse spre Andrei, privindu-l cu seninătate drept in ochi.

El clătină din cap şi duse mîna la buzunarul hainei unde avea

scrisoarea spre a-i da astfel a înțelege să nu-i poarte de grijă, însă pe loc simți că-l trece un val de fierbințeli: scrisoarea dispăruse.

Cotrobăi prin toate buzunarele, răsfoi înfrigurat revistele și ziarele de pe măsuță, deschise cutia de șah... Scrisoarea nicăieri...

Deodată i se lumină mintea:

— Igor Savciov mi-a șterpelit-o! scrișni el inciudat. De aceea m-a strîns în brațe! Ce soi păcătos și amorezații ăștia! Cine dracu a mai văzut un... cultivator de lăcuste amorezat lulea! Asta-i culmea! Cum de nu mi-am dat seama! M-a dus siberianul ăsta ca pe un copil! Și de-ar avea cel puțin mutră de Casanova!

Își tamponă fruntea cu batista.

— Dar nici el n-o să afle vreodată de la mine adresa Pepittei! se consolă Andrei.

Însă imediat după aceea ii păru rău că-l bănuise pe inginer:

— Dacă am pierdut-o eu însumi? In definitiv pînă n-ai probe, nu trebuie să acuzi pe nimeni.

Porni prin sală cu ochii pe pardoseală, doar-doar o zări plicul căzut din buzunar. Nu-l găsi. Atunci se înfurie iar:

— Numai Igor mi l-a luat! Trăgea probabil nădejdea c-o să afle adresa mult dorită. Dar la prima ocazie am să-i spun Pepittei adevărul. Să știe cu ce om are de-a face dacă o îndrăzni vreodată să-i scrie sau s-o vadă...

Între timp se adunase aproape tot salonul în fața ecranului indicator al poziției avorachetei:

— Nu mai funcționează semnalizatoarele! se auzi vocea cuiva.

— In clipa aceasta trebuia să aterizăm pe aerodromul intercontinental din Montevideo! se uită Saratoga la ceas.

Andrei, preocupat de scrisoare, nici nu băgase de seamă ce se întîmplase. Se alătură și el grupului ca să afle despre ce-i vorba.

Un pasager trase oblonul unei ferestre. Afară nu se vedea decît bleumarinul închis al înălțimilor. Nici urmă de pămînt.

— Zburăm încă la mare înălțime!

O doamnă foarte bătrînă, care pînă atunci nu făcuse altceva decît să privească pe ecranul unui aparat portativ de televiziune, se ridică de la locul ei și întrebă pentru prima dată:

— Ce s-a-ntîmplat? Ne-am ciocnit cu vreo cometă? Doamne, Doamne, am spus eu că nu plec marțea la drum... Trei ceasuri rele și taman eu s-am parte de ele!... S-a mai întîmplat vreodată să întîrzie avoracheta?

— Am traversat de douăzeci și nouă de ori Atlanticul cu „Meteorul“, declară profesorul, și niciodată n-a sosit măcar cu un minut mai tîrziu.

— Totuși curenții aerieni potrivnici..., interveni un pasager.

— Nu contează! In trei ore, douăsprezece minute și cincisprezece secunde, „Meteorul“ străbate distanța Paris-Montevideo pe orice vreme, in orice anotimp! Pe toate reclamele companiei de navigație aeriană scrie la loc de frunte acest lucru.

— Atunci să întrebăm pe comandant! propuse cineva.

Ceilalți riseră:

— Credeți că el doarme?

— Era totuși de datoria sa să ne prevină de întîrziere, declară Saratoga.

Se formă în cele din urmă un grup de călători care plecară la comandant. Printre ei fu și profesorul Saratoga.

Cum ieşi grupul din salon, Andrei se grăbi să vorbească cu Pepitta :

— Îmi pare foarte rău, dar trebuie să vă vestesc un lucru penibil.

Fata ridică ochii ei negri străjuiţi de gene lungi, surise blajin şi întinse mîna :

— Ştiu... scrisoarea... Bine ! Daţi-mi-o înapoi !

Andrei înghiţi în sec :

— Păi da, scrisoarea ; să vedeţi...

— Nu-i nimic. Am înţeles : nu mai vreţi să-mi faceţi comisionul !

— Ba da, dar...

— Nu vă reintoarceţi atît de curînd în ţară ?... Foarte bine ; daţi-mi scrisoarea ! întinse ea din nou mîna.

— Ba mă întorc ; vineri sau sîmbătă sînt înapoi în Bucureşti...

— Poate credeţi că, de vreme ce n-am încredinţat-o poştei, conţine cine ştie ce...

— Nu ! Nici prin minte nu-mi trece ! făcu Andrei un gest necăjit cu mîna.

— La Paris n-am mai avut timp să duc scrisoarea la poştă şi, în afară de asta, ţin foarte mult să fiu sigură că ajunge drept în miinile destinatarului. Nu-i nimic necurat la mijloc, vă încredinţez... N-am nici un motiv să amestec un om cinstit într-o afacere dubioasă... În orice caz, conchise ea, restituiţi-mi scrisoarea şi voi vedea ce-i de făcut !

— Cum aş vrea să vă servesc signorina, deveni Andrei patetic, dar nu mai pot. Nu mai am scrisoarea.

Pepitta Saratoga sări de pe fotoliu :

— Nu-mi închipuiam că am de-a face cu un... Romînii pe care l-am cunoscut erau cavaleri !... Te rog, nu profita de situaţie, aruncă ea priviri speriate în jur.

— Sînt un om serios, signorina ; însurat, cu copii... Dacă vă spun că nu mai am scrisoarea ! oftă Andrei.

Pepitta îşi muşcă buzele, apoi începu să scotocească în poşetă :

— Am vreo mie de franci, mai mult n-am că ţi-aş da oricît, numai, întoarse capul impacientată spre uşa pe care ieşise tatăl ei cu grupul — numai să nu afle tata. Te rog fii amabil, dă-mi plicul înapoi... De ce mă chinuieşti ? Poftim, i-ai, îi puse ea banii pe măsuţă, numai să terminăm odată acest joc nesuferit !

— Signorina, cum să vă fac să mă înţelegeţi ; n-am nevoie de bani, nu sînt un escroc, vă dau cuvîntul de onoare că am luat scrisoarea cu gîndul de a o duce la destinaţie. Dar mi-a furat-o cineva.

Pepitta se lăsă zdrobită pe fotoliu. Lacrimi i se iviră în colţul pleoapelor.

Andrei se aplecă şi-i şopti :

— Bănuiesc cine mi-a sustras-o şi vă jur c-o să mă răfuiesc cu el !

Pepitta îşi îngropă faţa în miini :

— Ce copilărie am făcut ! Unde mi-a fost capul ! Un singur lucru te rog, dacă mai ai o urmă de caracter, nu încerca să şantajezi pe tata. N-o să-ţi ajungi scopul !

Şi fiindcă uşa se deschise şi pe coridor se auzea rumoarea grupului ce revenea de la comandant :

— Acum, te rog, fii bun şi dă-mi pace ! îşi tamponă ea cu batista ochii.

Andrei se depărtă ruşinat şi iritat profund.

Iată în ce situație l-a pus nesuferitul acela. *În ce scop a plecat* val-vîrtej din București azi la prînz și în ce încurcătură a intrat !

— Unde-i Isabela să mă vadă ! clătină el necăjit din cap.

Rumoarea din sală însă îi atrase curînd atenția. Un pasager relata :

— Comandantul n-a vrut să ne primească. Secundul său ne-a dat a înțelege că pe bordul aeronavei comandantul face ce vrea și n-are de dat socoteală nimănui.

— E revoltător ! pufni profesorul Saratoga. Doar nu sîntem sclavi pe galere.

Doamna care urmărea mereu emisiunile televizate se ridică din locu-i alarmată :

— Nu mai prind nici un post. Degeaba încerc.

— Dar pe unde zburăm ? A trecut mai mult de un ceas de cînd trebuia să aterizăm la Montevideo ! Am abandonat oare itinerarul obișnuit ? observă altul.

În acel moment, în televizor răsună mult așteptata comandă care vestea pasagerilor aterizarea.

Toți rusuflară ușurați.

— Știe comandantul ce face ! spuse un pasager cu aer convins. Doar e un „arhimilionar al aerului"... Traversează de douăzeci de *ani Atlanticul...* Ne-am alarmat degeaba...

— Bine ar fi să ne alegem numai cu spaima ! clătină gînditor din cap altul mai sceptic.

*

* *

Călătorii priveau buimăciți în jur. Cei care ieșeau din avorachetă uitau să mai pășească înainte, rămînînd pironiți în ușă, pînă cînd *îi împingeau nerăbdători cei din spate, pentru a rămîne pe loc și* aceștia de cum aruncau prima privire în jur.

În loc de aeroport modern, cu piste gigantice de lansare, cu hangare monumentale și cu instalațiile corespunzătoare, vedeau o *poieniță înconjurată de o luxuriantă vegetație tropicală.*

Era deci un loc de aterizare forțată.

În privirile multora se citea îngrijorarea. Alții manifestau cea mai vie indignare. Unii însă erau pur și simplu consternați :

Se făceau fel de fel de presupuneri :

— Să știi că ne-am rătăcit !

— El, aș ! Cu mijloacele moderne de conducere a aeronavelor, chiar și cele cu „pilot mecanic" nu se mai pot „rătăci", darămite a noastră, cu o întreagă armată de navigatori aerieni pe bord.

— În orice caz, e o bătaie de joc ! interveni un pasager mai revoltat. E un caz unic de neglijență. Așa ceva nu s-a mai pomenit în analele transporturilor aeriene de cel puțin un sfert de secol.

Andrei Bujor luă cîteva vederi cu aparatul de filmat și pe urmă se așeză plictisit pe un trunchi de copac.

„Iată cum se complică povestea asta, în care am călcat cu stîngul !" — gîndi el înciudat.

În alte împrejurări, întîrzierea nu l-ar fi afectat, dar acum promisese Isabelei să fie cel tîrziu sîmbătă înapoi la Cluj. Parcă îi și spusese să-l aștepte în fața statuii lui Matei Corvin.

„Te pomenești că din nou n-o să-mi pot ține cuvîntul !" — reflectă el !

În cele din urmă, din aeronavă coborî și comandantul „Meteorului", însoțit de secunzii săi.
Pasagerii îl înconjurară într-o clipă. Vacarmul și rumoarea se potoliră cu greu, și abia după aceea căpitanul începu să le explice:
— Vă rog să mă iertați că n-am putut să primesc delegația pe care ați trimis-o mai înainte la mine. Motive întemeiate — după cum veți vedea — m-au silit la aceasta. Aceleași motive grave m-au silit să aterizez aici.
Asistența începu să șușotească. Voci mai cutezătoare, nu se sfiiră să strige:
— Unde ne aflăm?
— Ce s-a întîmplat?
— Unde ne-ai adus?
Comandantul întinse mîna cerînd liniște:
— Vă rog, nu vă alarmați. Trebuie să ne păstrăm calmul, orice s-ar întîmpla. Nu vreau să vă sperii, dar sînt dator să vă înfățișez situația așa cum este. Sînt răspunzător de viețile dv. Vă rog să mă ajutați să găsim o soluție. M-ați întrebat unde ne aflăm? Nu știu!...
Rumoarea izbucni iar, ca vîlvătăile unui rug pe care se toarnă gaz, dar comandantul nu se sinchisi de ea, ci continuă:
— Vreți să știți ce s-a întîmplat? Asta v-o pot spune: mașinile au încetat să mai funcționeze, legăturile teleradiofonice nu se mai pot stabili cu restul lumii. Din ce cauză? Nu știu! Mecanicii noștri tocmai asta verifică acum.
Profesorul Saratoga făcu un pas înainte:
— Țin să vă anunț că voi da în judecată compania pentru prejudiciile aduse. Animalele mele n-au ce mînca. Orice întîrziere îmi aduce pierderi materiale grele. Vă țin răspunzător!
Comandantul dădu din umeri. Cei mai mulți pasageri găsiră deplasată comportarea profesorului, de aceea cîțiva protestară:
— Lasă prostiile!
— Nu umbla cu fleacuri!
— Mai bine taci!
Profesorul mai vru să adauge ceva, dar sîsîituri puternice îi acoperiră vocea. Cînd se făcu iar liniște, comandantul continuă:
— De la Rio de Janeiro încolo, ghidajului stațiilor companiei i s-a substituit — probabil — un ghidaj străin, care ne-a condus direct aici, unde ne aflăm acum, bătu el cu piciorul în pămînt. Cînd am observat că ghidajul nu ne conduce pe ruta obișnuită, am constatat tot în același timp că și postul nostru de radioemisiune nu mai funcționa, așa că n-am mai putut cere ajutorul unei alte stații goniometrice. Ca să schimb direcția navei nu puteam, fiindcă dv. știți că la înălțimea la care zburăm astăzi orientarea aeronavelor se face exclusiv goniometric. A trebuit deci să mă folosesc de noua ghidare și am sosit... aici. Asta-i adevărul!
Doamna bătrînă leșină și căzu pe iarbă, scăpînd din brațe televizorul portativ, de care nu se despărțea niciodată. Cîteva femei săriră în ajutorul ei.
Un pasager mai calm întrebă:
— Și acum, căpitane, ce-ai de gînd să faci?
Lumea strînse rîndurile. Doamna cu televizorul fu dusă mai încolo și așezată pe o moviliță. Toți se uitau la comandant așteptînd cu cel mai mare interes răspunsul său.
— Depinde de raportul mecanicilor. Dacă motoarele propulsoare

pot fi repuse în funcțiune — căci și ele au încetat să funcționeze cu zece minute înainte de această aterizare forțată —, atunci vom încerca să plecăm de aici, după ce bineînțeles ne vom pune în legătură cu o stație de ghidaj.

— Și dacă și aceea e falsă? obiectă o voce, de altfel cu destul temei.

Comandantul dădu din umeri:

— E tot ce pot face. Dacă are cineva o soluție mai bună, sînt gata s-o primesc.

Profesorul Saratoga părăsi grupul și se îndreptă val-vîrtej spre avorachetă, să se îngrijească probabil de animalele sale. Pepitta, care-și recăpătase între timp calmul, începu să se plimbe cu un aer indiferent pe pajiște.

— Signorina, încercă Andrei Bujor să se apropie, dar ea îl evita schimbînd direcția pașilor, signorina, vă rog nu mă ocoliți... E o neînțelegere la mijloc...

Pepitta se făcu că nici nu-l aude.

— Am să vă dovedesc că sînt un om cinstit. Aparențele sînt împotriva mea, dar eu...

În acest moment, din desișul pădurii sosiră gîfîind trei bărbați. Pe fețele lor se citea că au de comunicat o veste importantă. Fură înconjurați într-o clipă de ceilalți călători.

— Oameni buni, duse unul dintre ei mîna la gît, parcă să-și înăbușe emoția, am văzut ceva extraordinar!... gîfîi el.

Toți îl ascultară numai ochi și urechi.

— Și dînșii au văzut și ei pot să confirme, arătă el cu mîna spre ceilalți doi, care, prea osteniți, se așezară pe iarbă.

— Ce-ați văzut: zmei, balauri cu șapte capete? Ce oare ați putut vedea atît de...

— Cred c-a fost o halucinație! gemu unul dintre cei doi întinși pe jos.

— Un miraj, o fata-morgana! bolborosi și celălalt descheindu-și cămașa și ștergîndu-și sudoarea ce-i șiroia pe ceafă și gît.

Între timp cel care rămăsese în picioare își mai venise puțin în fire. Cu gîfîieli, suspine și pauze, omul reuși totuși să lege cîteva fraze.

— Ne-am dus... pe o potecă... în pădure... Am luat-o spre apus... După un timp... am ajuns... la marginea pădurii... Atunci... am văzut și nu ne-a venit să credem ochilor... Dincolo de pădure, iarba scădea treptat... și la cîteva sute de metri mai departe... începea zăpada... Am alergat într-acolo... Era zăpadă, zăpadă adevărată, omăt alb și rece... În zare ningea... Fulgi albi și grei, fulgi de nea...

Cineva șușoti la urechea lui Andrei Bujor.

— Săracul, are un șoc nervos! Oare-i vreun medic printre noi?

Din avorachetă veni un ofițer, salută pe comandant și apoi îi șopti ceva la ureche. Pe urmă luă poziție și dispăru iar în interiorul avorachetei.

Căpitanul vorbi rar, dar răspicat:

— Mi s-a raportat că cel puțin pentru moment „Meteorul" nu poate naviga. Va trebui să petrecem în orice caz noaptea aici. Mîine vom vedea ce-i de făcut.

Un țipăt groaznic acoperi glasul comandantului. Bătrîna care leșinase adineauri și se odihnea la marginea poienii pe o moviliță sări în sus și făcu cîțiva pași căzînd din nou leșinată. Cînd o readuseră în simțiri, putu să spună numai atît:

— Am văzut un tigru! Doamne, cu ce ochi sticloşi mă privea din desiş!
Şi leşină iar.
— Muiere isterică! dădu cineva din umeri. Face panică!

*
*   *

Incepu să se insereze. Strigătele bizare ale păsărilor de noapte şi ale animalelor din pădurile tropicale invadară poiana: ţipete ascuţite, şuierături, fluierături, hohote — toate la un loc reuşind tocmai bine să zdruncine nervii celor nedeprinşi cu ele.
Profesorul Saratoga trecu grăbit pe lingă Andrei Bujor:
— Hai, tinere, vrei să-mi ajuţi să adun o mînă de iarbă pentru animalele mele?
— Cu plăcere! i se alătură telereporterul.
Pepitta îşi scoase şalul de pe umeri.
— Te rog să pui iarba aici, ii spuse profesorul.
Apoi continuă:
— Nu ştiu, dar aterizarea asta forţată şi toată povestea comandantului cu ghidajul fals mi se par o neghiobie! Abia aştept să mă intorc în Argentina spre a cere socoteală companiei.
— O doamnă bătrînă a văzut un tigru, iar trei călători, nişte canadieni de lingă Labrador, jură că acolo unde se sfîrşeşte pădurea începe... un pustiu de gheaţă, vorbi Andrei mai mult ca să zică ceva. În ce parte a globului vom fi nimerit?
— Voi cere demiterea acestui căpitan prostănac! îşi urmă profesorul mai departe gindurile. Corăbiile portughezului Magellan au făcut acum 500 de ani înconjurul lumii şi s-au întors de unde au plecat, iar dumnealui umblă pe un „bulevard aerian“ şi se rătăceşte! E un vot de blam pentru aviaţia noastră reactivo-atomică şi teleghidată! O ruşine, nu altceva!
Şi aruncind o mînă de iarbă în şalul Pepittei:
— Te rog să mă filmezi acum, aici, aşa, in postura aceasta...
— Dar parcă spuneaţi că nu permiteţi televizarea?... glumi Andrei.
— Acum s-a schimbat socoteala. Vreau un document la proces. Să vadă toată lumea că acest neghiob mi-a pus animalele în pericol, agită Saratoga un smoc de fire de iarbă in direcţia aeronavei, deşi comandantul nu mai era de mult pe afară.
Telereporterul ii indeplini dorinţa. Pepitta nu vru, cu toate insistenţele, să pozeze, şi-şi acoperi chiar faţa cu un colţ al şalului, gest ce miră pe tatăl ei. Probabil că-i era teamă să nu-i furnizeze lui Andrei Bujor, pe care-l considera un escroc, vreun nou document pentru cine ştie ce şantaj. De aceea, de cum îşi umplu şalul cu iarbă, plecă s-o ducă animalelor.
— Cea mai mare parte s-o dai elanului siberian, lui Alces-alces! strigă bătrînul în urma ei.
Dar in loc ca umbrele nopţii să devină tot mai puternice, lumina zilei revenea tot mai vie, spre marea mirare a tuturora. Nimeni nu-şi putea explica de ce se întunecase la un moment dat — e drept foarte puţin — şi de ce acum se lumina iar ca mai înainte.
Între timp, în loc să se intunece din ce în ce, amurgul se destrăma şi se lumina treptat.

— Te pomeneşti c-am trecut prin vreo eclipsă parţială de soare, spuse cineva.

Pasagerii se uitară de data aceasta mai mult pe cer. Nu văzuseră nici pînă atunci soarele din cauza norilor şi nici acum nu-l vedeau.

De la o vreme renunţară să mai aştepte „noaptea" şi se săturară şi de discuţii de acestea. Noroc că bătrîna care leşinase îşi aduse aminte că are prin cufere un „obiect antic", la modă pe vremea bunicii ei: un gramofon. L-a scos şi l-a pus să cînte o melodie, tot aşa de veche, valsul „Dunărea albastră" de Johan Strauss.

— Ca să nu mai aud ţipetele astea înfiorătoare ale vietăţilor din junglă! motivă ea.

În orice caz, ideea n-a fost rea, mai ales că radioul şi televiziunea nu puteau fi puse în funcţiune în nici un chip.

Cîteva perechi începură să şi valseze în sunetele tactului de trei-pătrimi al valsului.

Cei trei canadieni care... descoperiseră „deşertul de gheaţă" fură într-atîta luaţi peste picior, încît încheiară pariuri cu cîţiva călători, decizînd ca a doua zi să plece un grup mai mare în cercetare la faţa locului spre a hotărî cine are dreptate.

Se servi şi masa...

Spiritele începură să se liniştească. Oamenii gîndeau că situaţia nu e chiar atît de gravă şi, în definitiv, după acest mic... intermezzo, aventura se va sfîrşi cu bine a doua zi, cînd se va termina repararea motoarelor, iar „Meteorul" îşi va lua zborul.

Dar un răget înfiorător sfîşie deodată văzduhul, acoperind pentru cîteva clipe armonioasele sunete ale patefonului.

Un fior rece zburli celor de faţă părul de pe cap:

— Asta-i tigru! şopti Saratoga la urechea telereporterului. În Ussuri, în Siberia, nu era noapte să nu mă trezească urletele acestea!

Lumea împietrise. Melodia patefonului mecanic se terminase, dar el hîrîia mai departe, căci nimeni nu ridicase acul diafragmei de pe disc.

Bătrîna doamnă bîlbîi doar atît:

— Bestia! Nu... nu... nu m-am înşelat!

Şi leşină lîngă gramofon.

Apoi fu o adevărată năvală către uşa „Meteorului". Atunci interveni comandantul. El hotărî ca toată lumea să se ducă la culcare în salonul „Meteorului". Numai cîţiva pasageri familiarizaţi cu vînătoarea de fiare sălbatice urmau să rămînă de santinelă în luminiş, pînă a doua zi. Personalul aeronavei urma să lucreze fără odihnă toată „noaptea" pentru ca în cel mai scurt timp „Meteorul" să-şi reia zborul.

În curînd se făcu linişte. Doar în răstimpuri, strigătul vreunei vieţuitoare din pădure mai răsuna izolat.

*
* *

Cînd se trezi, Andrei auzi în jurul său numai strigăte şi chemări. Oamenii alergau repede către o margine a poienii. Sări din pătură şi fugi şi el într-acolo. Întrebă pe primul întîlnit:

— Ce s-a întîmplat? Ce este?

— A pierit santinela!

Santinela, profesorul Saratoga, dispăruse în timp ce-şi făcea

rondul; se găsise numai arma aruncată pe jos. Un bătrîn care în tinerețe mai apucase să facă meseria de cowboy cercetase urmele și pretindea că „s-a dat o luptă corp la corp, iar profesorul a fost atacat și răpit de oameni... sau de animale".

Fiecare își amintea de răcnetele tigrului din acea seară și aproape toți fură de părere că tigrul l-a doborît pe profesor în timp ce acesta era de santinelă.

— Atacul a fost atît de neașteptat, încît santinela n-a mai avut timpul să tragă în fiară, încheie fostul cowboy cercetările sale sumare.

CAPITOLUL V

În „oaza" deșertului de gheață

Toată lumea se adună iar pe tăpșan. Comandantul dădu ordin sever să nu se depărteze nimeni de avorachetă și nici să nu treacă de marginile poienii. Cîțiva protestară — cel cu rămășagul în privința pustiului de gheață de la marginea pădurii —, dar căpitanul se opuse atît de categoric încît se resemnară repede.

— Situația e mai grea decît ne închipuim, le comunică el. Mecanicii și radiofoniștii au lucrat toată noaptea. N-au găsit încă motivul blocării motoarelor și a aparatelor de ghidaj. Se pare că toate sînt intacte și totuși un deranjament serios face funcționarea lor imposibilă.

— Și cam cîtă vreme credeți c-o să mai stăm pe aici?

Comandantul dădu din umeri:

— Dator sînt să vă spun adevărul: nu știu! Poate încă o zi, două, o săptămînă...

— O lună, două..., îngînă cineva în batjocură.

Dar comandantul se întoarse foarte serios spre el:

— Un astfel de caz de defectare a motoarelor nu mi s-a întîmplat niciodată, nici mie, nici companiei aeriene. E unic în analele noastre. Nu vă neliniștiți însă. Cred că întreaga lume știe în acest moment că am dispărut împreună cu „Meteorul" și ne caută cu mult zel. În curînd vor da peste noi.

Dinspre avorachetă se auzi hărmălale, apoi doi oameni în uniformă din personalul de deservire se apropiară în fugă:

— Mare parte din animale au evadat! răsuflă precipitat unul dintre ei.

— Cum se poate? nu-i veni comandantului să creadă.

— Le-o fi dat drumul cine știe cine!... Toate păsările au zburat. Numai cîteva animale mai greoaie — printre care și elanul — au rămas pe loc. Ce facem cu ele?

Căpitanul stătu puțin pe gînduri, apoi spuse:

— Dacă pînă mîine dimineață nu ne luăm zborul, le vom reda și lor libertatea!

Andrei se uita la fiica profesorului, care stătea pe un șezlong, ceva mai încolo, indiferentă, încremenită în muțenie. Oare să se apropie și să încerce iar să se dezvinovățească?

Deodată fu luminat de o idee. Se urcă pe o buturugă și spuse:

— Aș propune ceva: cred că comandantul nostru n-o să se împotrivească dacă vom forma o echipă ca să-l căutăm pe profesorul Saratoga.

Cuvintele sale fură intimpinate cu aplauze, mai cu seamă de aceia care pariaseră că există zăpadă in apropiere. Pepitta insă nici nu tresări.

Căpitanul încuviință propunerea cerind însă ca și secundul său să *participe la această recunoaștere.*

Oamenii luară arme și porniră in pădure conduși de bătrinul excowboy. Nu era nici o potecă, așa că o luară pieptiș prin desiș. Nu se vedea nici o urmă... de aceea o porniră la intimplare. Aerul era plăcut și inviorător. Papagalii și alte păsări multicolore își ciuguleau penele făcindu-și toaleta.

După citeva minute de mers, bătrinul excowboy opri ceata și ceru unui tinăr să se urce intr-un copac inalt și să privească de jur împrejur spre a raporta ce vede.

Aleseră cel mai înalt copac — unul care îi domina pe ceilalți — și junele Martin Stevenson — unul dintre cei trei canadieni din Labrador — se cățără destul de sprinten.

— Nu exista pin pe țărmurile băii Hudson pe care să nu mă fi putut urca! explică el zimbind celor ce-i admirau agilitatea.

Duse mina streașină la ochi și privi roată in jur. Apoi deodată începu să strige, pradă unei intense surescitări:

— Colo, întinse el degetul, exact așa cum v-am spus ieri, e *zăpadă și gheață.* Ninge. Se vede bine cum ninge și cum vintul *zburătuiește zăpada. Nu m-am inșelat. Am avut* dreptate. Mister Dernier și Mc. Farlan, strigă el și mai emoționat, veniți și vedeți! E *splendid!* E *splendid! Îmi pare că visez...* Nu-i cu *putință!...* Cine a mai văzut pădure tropicală și pustiu de gheață la un loc?...

Și-și dădu drumul de sus cu atita repeziciune, incit aproape căzu de pe ultimele crengi in brațele tovarășilor săi.

Secundul clătină sceptic din cap:

— Poate l-a ințepat vreo muscă, șopti el la urechea lui Andrei Bujor, și veninul îi dă această stare nervoasă anormală cu tot cortegiul ei de halucinații. Sau poate l-a amețit „aerul tare al... inălțimilor", glumi el.

Telereporterul bătu cu palma peste aparatul său de filmat.

— Vă rog să-mi permiteți să urc eu. Voi incerca să filmez. Dacă și pelicula va inregistra imaginile descrise de Martin, atunci...

Tinărul canadian, departe de a se simți jignit, fu bucuros de propunerea telereporterului și se oferi chiar să-l ajute la cățărat.

Ajungind sus, Andrei se instală comod pe o creangă și privi in jur. Intr-adevăr, spre apus, un mare semicerc alb înconjura marginea pădurii la vreo cițiva kilometri distanță, pierzindu-se apoi la orizont. Binoclul său trecu de repetate ori peste această priveliște *pină ce Andrei se hotărî să filmeze. Alături Martin Stevenson* nu mai putea de bucurie că i se confirmau „vedeniile".

Apoi, punindu-și iar binoclul la ochi, Andrei Bujor mai cercetă o dată meleagurile ciudate pe care se aflau. Spre răsărit, pădurea se prelungea mulți kilometri, și orizontul rămînea tot verde, dar spre apus semicercul de zăpadă, această minune a lumii, se desemna cu o claritate incontestabilă.

— Nu vi se pare intr-acolo ceva neobișnuit? Niște pete galbene, țuguiate, pe fondul verde al pădurii, arătă Martin spre marea de verdeață ce se întindea departe sub picioarele lor.

Cind puse iar binoclul la ochi, Andrei descoperi că ciudatele pete nu erau altceva decit acoperișurile unor așezări omenești, de

o mărime neobişnuită însă. Tînărul avea o vedere minunată. Andrei trebui s-o recunoască.

Trecu şi canadianului binoclul.

— Cei de jos iar o să ne ia drept nebuni. Mai bine filmaţi şi porţiunea aceea. In faţa documentului, n-o să mai aibă nimeni nimic de zis, il rugă Martin.

Andrei găsi bună sugestia canadianului şi făcu intocmai. Cind coborîră, fură luaţi cu asalt. Intrebările curgeau potop. Telereporterul confirma existenţa pustiului de gheaţă la marginea de apus a pădurii. Le mai spuse totuşi la urmă şi de aşezările omeneşti aflate probabil la distanţă de citeva ore de drum.

Secundul hotări ca grupul lor să pornească mai departe in căutarea profesorului dispărut, iar Andrei Bujor şi canadianul să se intoarcă spre a raporta comandantului aeronavei cele descoperite şi să verifice şi pelicula filmului cu imaginile luate din virful copacului.

*

* *

Cînd revenirä la „Meteor", atmosfera era plăcută, iar cîteva femei începură chiar să facă plajă.

Bătrîna pusese din nou patefonul să cînte, şi tactul treipătrimilor din valsul lui Johan Strauss umplea iar toată poieniţa.

Cei doi fură imediat inconjuraţi de călători.

— Ei, l-aţi găsit ?

— Il aduceţi ?

— E in urmă ?

— De ce-aţi venit cu mîinile goale ? N-aţi găsit măcar hainele victimei ?

Telereporterul şi junele canadian dădură citeva lămuriri vagi ca să potolească curiozitatea oamenilor, apoi urcară in „Meteor" şi se duseră la comandant. Proiectară imediat filmul şi avură impreună dovada că simţurile nu-i inşelaseră. Briul de gheaţă şi zăpadă apărea limpede la orizont de jur imprejurul pădurii tropicale. La fel, clădirile cu acoperişurile galbene din mijlocul junglei.

Comandantul luă pe loc două hotărlri :

Un grup de pasageri — destul de restrins — va pleca să ia *contact cu locuitorii aşezărilor omeneşti din pădure. Alt grup* va porni spre bariera de gheaţă pentru a o explora şi a-şi nota date descriptive. Spre seară, ambele cete trebuiau să se reintoarcă la „Meteor" spre a-şi da raportul.

Andrei Bujor, impreună cu don Rodrig Duarez, cultivator de cafea din Brazilia, Chandra Rajipur, negustor de ceai din India, şi negrul Louis Osterwald, trompetist de jaz simfonic, formară echipa care urma să străbată pădurea spre a lua contact cu băştinaşii.

Cei trei canadieni insoţiţi de o profesoară de geografie, Madeleine Marquand, şi de un preot catolic constituiră cea de-a doua echipă, dar in ultimul moment Martin Stevenson renunţă să mai plece cu această echipă şi se alătură primei. In schimb, un fermier din Texas şi apoi un sculptor chinez de miniaturi in jad cerură să meargă cu echipa a doua.

Comandantul ii Inarmă cu revolvere tip „raza ucigătoare" — ultima invenţie care înlocuia vechiul proiectil printr-o rază cu efect similar unei electrocutări — şi, după ce le dădu ultimele instrucţiuni,

le strînse mîinile, iar cele două cete o porniră în direcţii opuse: una spre apus, alta spre răsărit.

*
* *

Drumul prin pădure nu fu greu. Copacii, deşi înalţi, nu aveau trunchiurile prea groase, şi desişul — contrar pădurilor tropicale — era destul de aerisit. Printre păsările ce zburau prin copaci, Martin Stevenson observă cu mirare o păsărică nu mai mare decît pumnul, ghighiriţa polară. Originară din Groenlanda, ea migrează în fiecare *an la Polul Sud, acoperind de fiecare dată o distanţă de aproximativ* 20.000 km de zbor.

— Trece pe la noi în fiecare toamnă, de aceea o cunosc. Păsărica *asta bate fără îndoială recordul migraţiunii. Şi motorul cu* care a înzestrat-o natura nu funcţionează pe bază de energie nucleară, glumi el.

Negustorul de ceai făcu o observaţie interesantă:

— În pădurea aceasta nu sînt insecte!

Intr-adevăr, roiurile de insecte, musculiţe şi păianjeni ce mişună prin pădurile tropicale şi ecuatoriale nu aveau aici nici un reprezentant. De altfel, în tot timpul marşului nu dădură peste nici un fel de reptilă, nici măcar peste o şopîrlă. E drept că la o cercetare mai atentă văzură nişte muşte, dar acestea aproape că nu aveau... aripi — de scurte ce erau.

Pădurea mai avea şi alte ciudăţenii: nici un izvoraş, nici o baltă sau băltoacă nu se vedea nicăieri, şi totuşi solul era saturat de apă. Apoi, deşi cu o zi înainte auziseră răgetele unui tigru, nimic nu trăda abundenţa de ierbivore, în special cele din neamul căprioarelor, fără de care existenţa unui carnasier ca felix tigris este imposibilă. O singură dată li s-a părut c-au zărit o maimuţă, dar nimeni nu era sigur dacă nu fusese alt animal căţărător.

— Ceea ce mă interesează în acest moment, spuse Rodrig Duarez, este să aflu unde ne găsim.

— Ultimul punct de reper a fost Rio de Janeiro, murmură gînditor trompetistul. De atunci am mai zburat cîteva ore. Cu viteza avorachetei, în acest răstimp puteam acoperi circa 10.000 km, adică ajungeam la periferia unui cerc care pornind din Groenlanda ar trece prin America de Nord, prin Insulele Polineziene ale Pacificului, prin Polul Sud, prin Africa occidentală şi prin Europa.

— Aveţi dreptate, mister Louis Osterwald, aprobă cultivatorul de ceai, dar vegetaţia tropicală de aici ne îndreptăţeşte să excludem zonele temperate ale Americii şi Europei. Cît despre Groenlanda şi Polul Sud, cred că...

— Bine, nimeni nu se gîndeşte la o asemenea absurditate, protestă don Rodrig Duarez.

— Cu toate acestea, încercă timid tînărul canadian, nu uitaţi că în trecut, cîndva, Groenlanda[1] a fost atît de bogată în vegetaţie încît îşi merită pe deplin numele. Dacă am nimerit într-un loc necunoscut din interiorul ei unde s-a mai păstrat vegetaţia? Mă gîndesc la bariera de gheaţă ce ne înconjoară...

Ceilalţi îl priviră atît de batjocoritor, încît Martin Stevenson nu mai avu curajul să continue.

---

[1] Ţară verde.

— Ești romantic, tinere, și-ți stă bine așa! îl consolă în cele din urmă don Rodrig Duarez. Dar să fim serioși: mai există azi locuri necunoscute pe pămînt? Mai există vreun colț neexplorat și neexploatat? Epoca descoperirilor s-a sfîrșit de mult. Nu uita că acum fundul mărilor este tărîmul cel mai cercetat, iar statele maritime își prelungesc teritoriul sub apa mării zeci și sute de mile marine atunci cînd descoperă noi bogății. Numai epoca disputelor teritoriale terestre s-a terminat, în schimb mai continuă epoca revendicărilor teritoriale aeriene și maritime.

— Să nu fi aterizat undeva pe traseul Amazoanelor, că atunci e rău de noi, spuse Chandra Rajipur. Acolo e singurul loc încă necivilizat ca lumea...

— Imposibil! Acolo-i ecuatorul. Plouă zilnic, cu regularitate; altele sînt vegetația și clima.

— Dar aici cum de avem zăpadă? se încăpățînă canadianul.

— Uf, îi tot dai zor cu zăpada! Poate nici nu-i zăpadă. O fi pur și simplu vreun nisip mai albicios, vreun praf de culoarea asta purtat de vînt sau pur și simplu un miraj, o reflectare prin oglinda straturilor superioare de aer, o iluzie optică oarecare, explicabilă științificește, încheie Duarez înfierbîntat de discuție.

Cei de față trebuiră să recunoască că motivarea cultivatorului de cafea era totuși plauzibilă.

— Să vedem ce ne vor spune și cei din echipa a doua în această privință! rămase canadianul pe poziție.

— Cred că este mai probabil să fi nimerit într-una din nenumăratele insule ale Pacificului, reveni trompetistul Louis Osterwald.

— Dar dacă echipa cealaltă confirmă existența brîului de gheață limitrof pădurii noastre tropicale?

Toți se-ntoarseră spre Andrei Bujor, căci el pusese această întrebare, deși pînă atunci nu luase parte la discuție.

Martin Stevenson se uită cu recunoștință la telereporter; în sfîrșit, cineva îi lua apărarea.

— Romantismul e o boală molipsitoare? pufni Duarez ironic.

— Nu! răspunse Bujor cît se poate de serios. La ceea ce m-am gîndit eu s-ar fi putut gîndi oricare dintre dv. dacă ar fi cunoscut datele pe care le cunosc eu.

Și telereporterul le expuse motivul plecării sale în această călătorie cu avoracheta, încheind cu concluzia:

— Cred că am nimerit undeva unde acționează valul de frig. Nu bănuiam că el a ajuns atît de repede în apropierea tropicelor, dar probabil că această direcție de acțiune a sa a rămas pînă acum total necunoscută. Sau poate a ajuns pînă aici și s-a retras, iar zăpada a mai rămas cîteva zile pînă se va topi de tot.

Toți îl ascultară cu atenție. Chiar și don Rodrig Duarez încetă să mai stea atît de ferm pe poziție, dar jazbandistul negru veni cu o întrebare de bun simț care îi puse pe ceilalți din nou în încurcătură:

— Prea bine, m-aș împăca cu explicația dv., dar atunci cum se face că față de o cantitate de zăpadă atît de masivă aflată în vecinătatea noastră temperatura aerului n-a scăzut aproape deloc? Eu știu că la noi cînd ninge în munți frigul se simte la sute de kilometri.

Nimeni nu se mai încumetă să dea vreo explicație fiindcă — pur și simplu — nici unul n-avea nici o idee.

Merseră un timp în tăcere, şi, în cele din urmă, don Rodrig Duarez izbucni:

— Şi ceea ce consternează e povestea comandantului cu unda falsă de ghidaj. Parcă am fi intr-un film de spionaj de modă veche! Cine ar avea interes să provoace devierea unei aeronave intercontinentale? Trăim doar in plină coexistenţă paşnică a tuluror popoarelor de pe glob!

— Nu, despre un act terorist nici nu poate fi vorba! îl asigură negrul.

Discuţia mai continuă un timp pe această temă, rămînind pină la urmă tot nesoluţionată.

Mergeau de vreo trei ore. Deodată dădură peste o potecă. Apoi poteca se lărgi, deveni un drum de căruţe, şi brusc ajunseră intr-o poiană.

In poiană, trei piloni de radio, inconjuraţi de citeva barăci. In partea opusă începea un drum ultramodern pardosit cu „nylon", un fel de asfalt care se regenera singur dacă survenea vreo crăpătură. Nici o fiinţă omenească in apropiere.

Străbătură repede poiana şi o porniră pe drumul care tăia ca o alee pădurea. După citeva minute numai dădură peste o altă poiană, mult mai mare decît prima. Vreo citeva zeci de locuinţe tip, cu pereţi transparenţi „fototropici"[1] erau frumos rînduite în jurul unei ciuperci galbene, uriaşe avind in jur încă două ciuperci mai mici. Probabil că aceste pălării de ciuperci fuseseră luate drept acoperişuri de case cind, din virful copacului, Andrei Bujor şi Martin Stevenson zăriseră petele galbene răsărite din marea de verdeaţă.

Un scuar central cu iarba mărunt tunsă şi o fintină arteziană străjuite de palmieri constituiau centrul acestui mic orăşel, care impresionă plăcut pe cei cinci călători.

— Dar nu văd ţipenie de om! Or fi dormind incă la ora asta? se miră don Rodrig.

— Poate e zi de repaus pentru ei, işi dădu canadianul părerea. In orice caz am nimerit intr-un loc civilizat şi, după cum se pare, de aici ne vom pune repede în legătură, prin radio, cu restul lumii. N-aţi văzut, au şi piloni de staţie emiţătoare!

— Cred că sintem undeva pe coasta occidentală a Africii, spuse Louis Osterwald. Auzisem eu de mult că fostele colonii şi protectorate de aici, Nigeria, Coasta de Fildeş, Leonia etc., au prosperat intr-un ritm uluitor şi iată că acum mă pot convinge personal...

La o incrucişare de străzi, săgeata unui stop cu celulă fotoelectrică se răsuci spre stinga.

— Hm! Iată unul care nu doarme! rîse Chandra Rajipur. Asta o să ne ghideze pînă la „biroul" lor de „informaţii".

Intr-adevăr, numai ce dădură colţul, şi, in dreptul unei case, incepu să sune o sonerie, iar poarta se dădu larg inlături ca să-i poată trece pragul.

(Continuare în numărul viitor)

---

[1] Care se orientează automat mereu către soare.

RASPUNSURI LA PROBLEMELE PUBLICATE IN PRIMA ETAPA A CONCURSULUI ORGANIZAT DE CLUBUL GLUMEȚILOR

1 Despre atomi

1. C-ALFA-EMERIT. 2. AB-SATELIT-NE. 3. ROI-R.-LEMNE-ME. 4. BROM-NEC-ARME. 5. O-DIRECȚI-GER. 6. NP-NEUTRALIZA. 7. BETATRONI-OR. 8. M-MICRONI-SN. 9. APA-TOLI-ETIC. 10. RA-IONI-ATA-U. 11. C-PARITATE-MR. 12. ATOMI-INERȚII. 13. TULA-ACTINICE.

2 Despre sunet

1. APA-VACUUM-VITEZE. 2. TIMPA-ALMADEN-CUM. 3. OCULISTA-SUNATORI. 4. NUSA-TA-MURE-OUAT. 5. P.-FLA-PERETE-RIA. 6. S-BOA-LOGARITMI-T. 7. TRANSMIȚĂTOARE-DO. 8. IER-TELEFOANE-AER. 9. CC-LUMINOASA. 10. LEȘIN-ATARE. 11. APCA-OCINE-F. 12. TENOR-AE-PO. 13... LINA-BEL-TON. 14. AIA-BIBLICI.

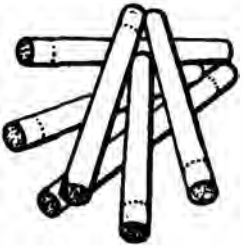
3 Despre lumină

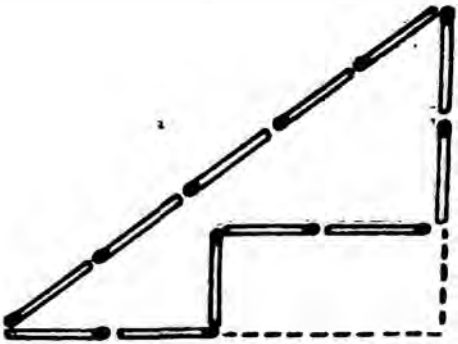
1. MIOP-NATURALA. 2. ATROPINA-APUS. 3. TI-LUCIRI-ANT. 4. ARC-POLARA-ER. 5. SERA-LUMINIȚE. 6. E-EUL-MASALA. 7. FARURI-ILI-B. 8. FOTO-UNA-INDE. 9. OCARI-ABUZ-IC. 10. TA-ALB-ACOLO. 11. ORB-ULII-RUGA. 12. N-ROMAN-MINER. 13. LUMINARE-ANA. 14. LUMINA-RECE-ET. 15. AXATA-IDILA-A.

4 *Cele 3 texte au fost scoase din următoarele povestiri:*

I. „Sahariana" IV, pag. 17. Autori: M. Solomon și I. M. Ștefan.
II. „Balaurul mărilor" II, pag. 27. Autor: Ioana Petrescu.
III. „Nebuloasa din Andromeda" II, pag. 5. Autor: I. A. Efremov.

5 *Desenul din stînga dă rezolvarea problemei.*
6 *In desenul din dreapta se dă rezolvarea problemei.*

7 *Este imposibil de acoperit tabla de șah (fără cele două pătrățele din colțurile opuse) cu 31 dominouri. Explicația este simplă: cele două colțuri opuse sînt formate din pătrățele de aceeași culoare. Din această cauză înlăturarea lor lasă tabla de șah cu două pătrățele în plus ale uneia din culori. Fiecare domino acoperă două pătrățele de culoare (fie alb, fie negru) diferită, deoarece numai pătrățelele de culori diferite sînt alăturate. După ce s-au acoperit 60 de pătrățele cu 30 de dominouri rămîn libere două pătrățele de aceeași culoare. Deci acestea neputînd fi alăturate nu pot fi acoperite de ultimul domino.*

8 *In Nord, în est ninge; în sud, în vest e vînt.*

9 Descoperiri geografice

1. ORIENT-GENOVA. 2. CRISTOFOR COLUMB. 3. AZTECI-MARCO-EA. 4. N-MA-AM-TAT-ORL. 5. AN-NINA-INUL-IB. 6. REUȘI-GOE-R-EGO. 7. EV-K-BEHRING-OA. 8. ASIA-L-EA-IAV. 9. S-I-MILA-CORTEZ. 10. PORTUGALIA-LASA. 11. ANE-NUNTA-CA-PR. 12. NETEDA-ERGI-SU. 13. ISI-SNUR-AFRICA. 14. AT-AE-TARM-ARCA. 15. INUNDA-NAVIGI.
VERTICAL: 4. LISEANSKI-T-E-AUR — 12. POLO-L-GIRLA-RAID.

10 Problemă... combinată

Textul a fost alcătuit pe baza unor paragrafe scoase din următoarele povestiri:

I. „Meteoritul de aur" II, pag. 15. Autor: O. Sava.
II. „Misterele unei curse" I, pag. 16. Autori: A. Donath, Gy. Fáskerthy și E. Haas.
III. „Taina prințului Semempsis" pag. 18. Autori: I. M. Ștefan și Radu Nor.

11. *Unitățile respective măsoară: intensitatea, puterea, tensiunea și rezistența.*

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
sviligheorghe
krokodyllu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

APARE DE TREI ORI PE LUNĂ - PREȚUL 1 LEI